

L'encalçador de somnis

JOSEP PASTELLS

Què hi fa com ens veuen els altres si l'únic que compta és com som en el nostre interior? I què hi fa el temps si cadascú crea el seu univers a mida, i viatja segons la seva voluntat i corregeix amb paciència i passió les escenes imperfectes? Aquestes dues frases, en realitat pensaments, del protagonista de la darrera novel·la de Vicenç Pagès Jordà donen una idea força aproximada del tarannà d'H., un peculiar carter de mitjana edat que s'instal·la clandestinament a la casa dels seus veïns quan aquests marxen de vacances. El lector no pot estar segur que H. sigui l'Horaci de la primera novel·la de Pagès, publicada el 1995 i reeditada a finals del 2016, però tampoc no trobarà res que descarti aquesta possibilitat. El Robinson urbà de mitjana edat que cerca la felicitat més en el ser que no pas en el tenir, l'home que es replega, es retira, va cap endintre i només vol que el deixin en pau, podria ser perfectament aquell estudiant universitari que un quart de segle enrere va passar un feliç dia en batí, un fantàstic dia no fent. Especulacions a banda, la novel·la aquí ressenyada presenta diferències notables amb les obres anteriors de l'autor. La manca de paràmetres d'espai i temps, i les quasi inexistent referències a la vida quotidiana mostren la voluntat de cercar l'essència d'un per-

sonatge que viu desconnectat del món: quan deixa de treballar, H. no fa gaire res i mira cap al seu interior; només li interessa el que té dins el cap.

La seva insòlita Operació Comando li permet explorar la casa dels veïns mentre s'explora ell mateix i, com un vell sioux, deixa de veure les coses tal com les havia vist fins llavors i assolix una comprensió directa del món com una complexa xarxa d'intercanvis d'energia. En realitat, H. fa cas d'un antic consell de la mare: «Segueix el teu somni fins al final». Per això decideix estimar el llit sobre totes les coses. Un llit flotant, més còmode i estable que una catifa màgica, més silenciós i manejable que un coet, amb què es desplaça cap a on ell desitja, amb la companyia que ell tria, i se sent protegit dels imprevistos i les adversitats. H. redueix les possibilitats domèstiques al mínim. No té cap afició, cap vici, cap esplai tret de jaure en posicions variables (nàufrag, fetal, Ramsès, horitzontal, en forma de cadira...), però sempre que vol es transforma en el Carter Emascarat, deixa fora de combat els delinqüents amb la seva bossa de cartes a prova de cops, firma les seves gestes amb un didal tacat de tinta, és un heroi. No li cal aixecar-se del llit flotant perquè tot hi succeeix alhora; records, desitjos i somnis el situen allà on vol, lluny de la música invasora i dels viat-

PAGÈS JORDÀ, Vicenç

Robinson

Editorial Empúries
Barcelona, 2017. 183 p.

gers banals, aliè a les expulsions que han marcat la seva vida fora del llit. Potser sí que és un Robinson Pallús, com el defineix l'advocada d'ofici que acaba defensant-lo, però també és un Artista sense Obra. No pas com Pagès, que sense renunciar a l'humor i el sarcasme ha creat una novel·la profunda i eficaç en què la imaginació es revela com la millor arma per sobreviure.

Un destí sorprenent del retaule major

JOAN SALA

Sant Andreu de Socarrats és una petita església romànica, amb reformes d'èpoques posteriors, situada al peu de la serra de Sant Miquel del Mont, dins el municipi de la Vall de Bianya, i a prop del nucli de Llocalou. Havia estat una parròquia rural fins a finals del segle xvi, que passà a dependre, com a sufragània, de Sant Joan les Fonts. Actualment depèn de la parròquia de la Canya.

Josep Murlà, l'autor d'aquesta nova monografia, és, sense cap mena de

dubte, un dels historiadors més prolífics de les comarques gironines. Els seus estudis estan sempre profusament documentats, amb notes a peu de pàgina amb què amplia la informació (ja per si prou extensa) i dona fe de la bibliografia que ha consultat (i ben segur que ha estudiat totes les referències que s'han escrit sobre el tema que tracta). Ens il·lustra com sant Andreu va ser el titular de moltes esglésies antigues de la diòcesi gironina, la majoria de les quals, afirma, es van bastir abans de l'any 1000. Encara que la consagra-

ció d'aquest temple és de l'any 1117, era successor d'un d'anterior, del qual es coneix un capitell que confirmaria el que diu l'autor: que el temple devia ser visigòtic.

Murlà documenta l'evolució del temple al llarg dels segles, amb les seves principals vicissituds. Ha repassat les visites dels bisbes i dels seus representants, visites en què es detallen els objectes litúrgics i també les mancances que s'hi detecten, quasi sempre importants pel fet de tractar-se d'una parròquia amb pocs recursos, donada